

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Sally Gardner

**CELE TREI FEȚE
ALE LUNII**

Scriitoarea britanică **Sally Gardner** s-a născut la Birmingham, în apropierea fabricii de ciocolată Cadbury, dar și-a trăit copilăria în Londra, unde a rămas până în ziua de azi.

La școală n-a fost prea fericită: devenise ținta bătașilor doar pentru că era diferită de ceilalți copii. Nu-și putea lega șireturile, avea hainele anapoda și, mai ales, nu era în stare să scrie nici măcar cuvinte simple. Abia mai târziu avea să afle că e dislexică. După ce s-a perindat prin școli speciale (învățând să scrie abia la 14 ani, când toată lumea își pierduse speranța că o va mai face), a fost admisă la un colegiu de arte. Acolo, din codașa clasei a ajuns rapid printre primii. După terminarea studiilor s-a angajat la Newcastle University Theatre, unde a fost scenograf, apoi costumier.

Când s-a apucat de scris, a crezut că va avea mari probleme din cauza dislexiei. Dar s-a întâmplat exact contrariul. A fost începutul a ceva cu adevărat uimitor: peste două milioane de exemplare vândute doar în Marea Britanie, numeroase premii, traduceri în mai mult de douăzeci de limbi.

CELE TREI FETE ALE LUNII

Traducere din engleză
de Cristina Elena Gogâță

Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daș

**Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României**

ISBN 978-606-93510-5-5

Sally Gardner
Maggot Moon

Copyright © Sally Gardner 2012
Originally published in the English language as *Maggot Moon* by
Hot Key Books Limited, London
The moral rights of the author have been asserted

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P 22, O.P 84, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 224.32.87
Comenzi – online: www.editura-art.ro

© **youngart** , 2013, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

*Pentru voi, visători,
Trecuți cu vederea la școală
Premianți – niciodată,*

Voi, cei care veți lua în stăpânire viitorul.

Unu

Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă...

Ce s-ar fi întâmplat dacă mingea de fotbal n-ar fi căzut dincolo de zid.

Dacă Hector nu s-ar fi dus după ea.

Dacă mi-ar fi destăinuit cumplita lui descoperire.

Dacă...

Probabil că atunci mi-aș spune o cu totul altă poveste.

Așa că, vedeți, există tot atâtea posibilități câte stele pe cer.

Doi

Domnișoara Connolly, fosta noastră profesoară, ne spunea mereu să începem povestea cu începutul. Să ștergem bine geamul prin care privim. Deși nu prea cred că asta voia să spună. Nimeni, nici măcar domnișoara Connolly, n-ar îndrăzni să scrie despre ce se vede prin geamurile murdare. E mai bine să nu te uiți. Iar dacă te-ai uitat cumva, atunci e mai bine să nu spui nimănui ce-ai văzut. Niciodată n-aș face prostia să scriu lucrurile astea, nu pe hârtie, vreau să zic.

Și chiar dacă s-ar putea, n-aș fi eu în stare.

Adevărul e că eu nu pot să-mi scriu nici măcar numele. Standish Treadwell.

Standish Treadwell e un retardat,

Să citească și să scrie el n-a învățat...

Domnișoara Conolly a fost singura profesoară care a spus că Standish se remarcă prin originalitate. Hector a zâmbit când i-am povestit. Mi-a zis că el unul s-a prins de asta din prima.

„Există oameni care poartă ochelari de cal și mai există oameni ca tine, Standish, o adiere proaspătă în marele parc al imaginației.“

Mi-am repetat în gând vorbele lui. „Și mai există Standish, cu o imaginație care adie prin parc și nici măcar nu vede băncile – observă doar că nu e rahat de câine pe unde ar trebui să fie.“

Trei

Când a sosit anunțul de la cabinetul directorului, nu eram atent la lecție. Eu și Hector eram în orașul de peste ape, într-o altă țară, unde clădirile se înalță până țintuiesc norii de cer. Unde soarele strălucește tehnicolor. Viața la capătul curcubeului. Nu mă interesează ce ni se spune aici, eu am văzut la televizor. Acolo oamenii cântă pe stradă – cântă chiar și în ploaie, cântă și dansează cu stâlpii de iluminat.

Noi trăim în epoca întunericului. Nu cântăm.

Dar ăsta era cel mai frumos vis cu ochii deschiși pe care-l aveam de când Hector și familia lui dispăruseră. De cele mai multe ori, încercam să nu mă gândesc la Hector. Îmi plăcea în schimb să mă concentrez și să-mi imaginez că sunt pe planeta noastră, cea inventată de mine și de Hector. Juniper.

Era mai bine decât să mă prăpădesc de grijă gândindu-mă ce i s-o fi întâmplat. Numai că de mult nu mai dădusem frâu liber imaginației așa de tare. Mi se părea că Hector e iar lângă mine. Conduceam unul din Cadillacurile acelea imense, de culoarea înghețatei. Aproape că simțeam mirosul de piele. Albastru aprins, albastru ca cerul, scaune albastre de piele. Hector în spate. Eu, cu cotul sprijinit pe rama de crom a ferestrei deschise, cu mâna pe volan, în

drum spre casă, unde am fi băut Croca-Cola, într-o bucătărie strălucitoare, cu o față de masă în pătrățele și o grădină în care iarba să pară periată cu aspiratorul.

În momentul acela am auzit ca prin vis că domnul Gunnell mă striga pe nume.

— Standish Treadwell! Ești așteptat la director.

Băga-mi-aș picioarele să-mi bag! Trebuia să mă aștept la asta. Bastonul domnului Gunnell m-a făcut să casc ochii cât cepele. M-a lovit așa de tare, că mi-a lăsat o urmă adâncă pe dosul palmei. Două dâre subțiri și roșii. Domnul Gunnell nu era înalt, dar avea niște brațe de tanc, foarte bine gresate, iar mușchii lui erau făcuți din tancuri date la reformă. Purta o meșă de păr care părea să aibă viață proprie, după cum se lupta să stea agățată de vârful capului său transpirat și lucios. Nici celelalte trăsături nu-l avantajau. Mustața neagră și îngustă, ca o dâră de muci, îi cobora până la buză. Zâmbea numai când își folosea bastonul – zâmbetul ăla îi încrețea toată gura într-o grimasă acră, făcând să-i țâșnească afară stârpitura de limbă, uscată ca o lipitoare. Dacă mă gândesc mai bine, nu cred că zâmbet e cuvântul potrivit. Poate că doar părea să ia forma aia când domnul Gunnell se concentra asupra sportului său preferat – provocarea durerii. Nu-l interesa unde nimerește cu bastonul, atâta vreme cât izbea-n carne și te făcea să sari în sus.

Cum ziceam, lumea cântă numai de cealaltă parte a oceanului.

Aici, cerul s-a prăbușit de mult peste noi.

Patru

Dar cel mai ciudă îmi era că mă lăsasem dus de val. N-am văzut deloc când a venit domnul Gunnell, deși între mine și catedră era un culoar. Adică, stăteam chiar în fundul clasei – în ce mă privește, tabla putea să fie la fel de bine și în altă țară. Cuvintele parcă erau cai de circ care dansau în sus și-n jos. Adică niciodată nu se opreau destul ca să-mi dau seama ce însemnau.

Puteam citi numai cuvântul uriaș, scris cu roșu pe poza cu Luna. Te plesnea peste bot cuvântul ăla.

PATRIA

Cum eram sărac cu duhul și nu mă potriveam în peisaj de nicio culoare, stăteam în fundul clasei de atâta vreme, încât știam că devenisem aproape invizibil. Doar când domnul Gunnell simțea nevoia să-și dezmoștească brațele de tanc îi atrăgeam atenția.

Numai atunci vedeam roșu-naintea ochilor.

Cinci

Nu aveam scăpare. Mă lenevisem. Mă obișnuisem să mă bazez pe Hector ca să mă prevină când dădea târcoale vreo primejdie. Visul acela cu ochii deschiși mă făcuse să uit că Hector nu mai era. Rămăsesem de unul singur.

Domnul Gunnell m-a prins de ureche și m-a tras tare, așa de tare, că mi-au dat lacrimile. N-am plâns. Niciodată nu plâng. Care-i rostul lacrimilor? Bunicu' zicea că, dacă ar începe să plângă, nu crede că s-ar mai opri vreodată – erau prea multe motive de plâns.

Cred că avea dreptate. Apă sărată risipită în bălți de noroi. Lacrimile inundă totul, îți pun un nod în gât, asta fac lacrimile. Din cauza lor îmi vine să urlu. Vă spun acu' drept, toată urecheala aia n-a fost lucru de joacă. Am încercat din răputeri să mă gândesc la planeta Juniper, cea pe care chiar eu și Hector o descoperiserăm de capul nostru. Ne pregăteam să lansăm propria noastră misiune spațială, numai noi doi, iar apoi oamenii s-ar fi trezit dintr-odată că nu mai sunt singuri în univers. I-am fi contactat pe juniparieni, care știau ce e bine și ce e rău și le-ar fi trimis pe Muștele Verzi, pe omul în haină de piele și pe domnul Gunnell unde și-a-nțărcat mutu' iapa.

Ne înțeleseserăm să ocolim Luna. Cine ar fi vrut să meargă acolo, când Patria se pregătea să-și înfigă drapelul roșu cu negru pe suprafața ei argintie și fără de pată?